

PODREŠEK

PARADOKSALNO _ SEKULARNO GLASILO SFERE

#130

SferaKn 2016 Specijal - Dječji radovi

Uvodnik

Na SFerin natječaj za djecu i mlade ove je godine pristiglo preko 300 literarnih i preko 1000 likovnih radova iz raznih mesta diljem Hrvatske. Samo raspakiravanje likovnih radova trajalo je gotovo 3 sata te je žiri doslovno ima pune ruke posla da izabere najbolje radove, kako likovne, tako i literarne.

U ovogodišnjem žiriju osim predsjednice, našle su se Marija Anušić, Tea Križanec, Mojca Brenko-Puzak te Tamara Čaušević.

Zahvaljujemo svima koji su nam poslali svoje rade na ovaj natječaj i nadamo se da će isto učiniti i dogodine.

Kao i svake godine, SFerin fanzin „Parsek“ donosi vam najbolje od najboljih, prvonagrađene u svakoj tematskoj kategoriji. Uživajte u ovim maštovitim i kreativnim radovima!

U Zagrebu, 14.svibnja 2016.

Paula Borošak,
predsjednica žirija za SFERICEe

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, 10020 Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas. Dizajn: Zrinka Denić

Svi prilozi vlasništvo i copyright autora.

Naslovница: ***Multi planet***, Helena Tučkar Peh, (pjena na metalu, 3. mjesto)
2.r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

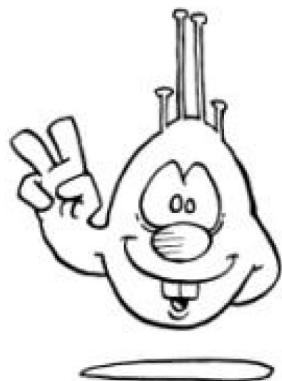
Parsek na webu: parsek.sfera.hr

Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Parsek je sufinanciran sredstvima grada Zagreba

Sadržaj

Uvodnik.....	2
Tea Andričić	
Gost iz Podkrevetnog svijeta.....	4
Luka Štefanuti	
Sirene banditi.....	6
Patricija Kefelja	
Molimo, ne hranite vodorige.....	11
Iva Škoričić	
Nebo posljednjeg dana (likovi rad).....	13
2.a, OŠ Fran Galović, Zagreb	
Čudovište ispod kreveta (likovi rad)	14
Ana Pavlović	
Plutajući grad (likovi rad).....	15
Nina Radović	
Pogled iz mog svemirskog broda (likovi rad)	16
Ema Živoder	
Ljubimac na dalekoj planeti.....	17
Petar Vođinac	
Nije šljiva za sve kriva.....	18
Ana Marija Lončar	
Asteroidni zatvor	20
Gabrijel Krušelj	
Nulti planet (likovi rad)	27
Antonio Filipović	
Unutarnje čudovište (likovi rad).....	28

Gost iz Podkrevetnog svijeta

Tea Andričić

3.r. OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina

Voditelj: Željka Peraš

Drrrrnnnn! – oglasila se moja budilica. Znala sam da moram odmah ustati jer će inače moja mačka Tammy po meni prosuti svoje dlake. Uspravila sam se, malo protrljala oči i posegnula za svojim plavim papučama s cvjetićima.

Nešto me dotaklo po ruci. Na trenutak sam se prestrašila, ali sam se onda sjetila da je to sigurno moja mica maca. Stavila sam joj hranu u njezinu ljubičastu zdjelicu i dozivala ju. Nije se pojavljivala pa sam čučnula i sagnula glavu ispod kreveta. I... vrisonula najčešće što sam mogla!

Pod mojim krevetom bilo je nekakvo čudovište. Tijelo mu je bilo u njansama sive i ljubičaste boje. Imao je male, crne, okrugle oči. Glava mu je bila odozgora okrugla, a od usta duguljasta. Gledao me pogledom čuđenja, straha i znatiželje. Krenuo je prema meni, a ja sam se puzeći udaljavala dok nisam došla do zida.

Ovo je kraj, pomislila sam.

Približio mi se i isplazio jezik, a onda se počeo udaljavati prema suprotnom zidu. Ponovno sam počela disati i polagano ustala. I on je ustao. Primila sam se za glavu. I on se primio. Čekaj

malo! Pa on to mene oponaša!

Proučavali smo neko vrijeme jedan drugoga dok napetost nije popustila. Približila sam mu se laganim korakom i nježno ga pogladila po glavi. Pogledao me umilno.

I tada je u sobu upala mama. Zablenula se u malo čudovište i jedva promucala: -Tko je to?

-To-to je moj pri-prijatelj Marko – snašla sam se ja. – Znaš, zajedno ćemo glumiti u školskoj predstavi pa je svratio da prije nastave malo isprobamo uloge. On će glumiti vanzemaljca, zato se tako maskirao.

-A, tako. - odahnula je mama. – Samo požurite da ne zakasnite u školu.

-Mako - rekao je mališan.

Mama ga je još jednom sumnjičavo pogledala, a onda ipak izašla iz sobe. Mako je uznemireno gledao zatvorena vrta i shvatila sam da se boji mame. Prišla sam mu i ponovno ga pogladila da ga utješim. Kad se smirio krenula sam spremati knjige za školu.

Mama je ponovno ušla u sobu i začuđeno pitala: -A gdje je Marko?

Osvrnula sam se, a njega nigdje.

-On je, hmm, na WC-u – izmotavala sam se

-Požurite da ne zakasnite – upozorila nas je mama.

Čim je ponovno izašla iz sobe Mako se stvorio nasred iste. Opa, pa on može postati nevidljiv! To će mi olakšati problem kamo s njim dok sam u školi. Pokušala sam više dozнати о njemu па sam ga upitala odakle je. Nije me razumio. Pokušala sam rukama i mahala tako dugo dok ni samu sebe više nisam razumjela. Srećom, Mako je napokon shvatio što ga pitam. Nešto je mumljao. Učinilo mi se da je rekao: -Podkrevetni svijet šumlj šumlj

.Nisam znala što znači šumlj, šumlj, ali više nisam imala vremena za dodatna ispitivanja. Nekako sam mu uspjela objasniti da mora ostati nevidljiv dok se ne vratim iz škole. Poslušao me.

U školi sam cijelo vrijeme razmišljala o svom Maku. Odlučila sam se povjeriti najboljoj prijateljici Aniti. Ona me mirno saslušala ali onda i dodala: -Ti si se izgleda najela nekih ludih gljiva.

Nisam se uvrijedila jer sam si i mislila da me neće shvatiti ozbiljno.

Kući sam se vratila nestrpljiva da što prije ponovno vidim Maka. Samo što ga, kad sam poput munje uletjela u sobu, nigdje nije bilo. Uzalud sam ga zvala da ponovno postane vidljiv. Pretražila sam svaki kutak kuće. Napokon sam se spustila do podruma u kojem držim bicikl, kad eto njega tamo kako okreće kotač. Sada je već govorio dosta razumljivo. Objasnio mi je da se igra, a najviše voli kad se vozi brže i još brže. Naježila sam se jer se bojim brze vožnje bicikлом.

Uto mi je zazvonio mobitel. Bila je to uzbudjena Anita koja je također otkrila nekakvog stvora pod svojim krevetom. Znači da nisam jedina! Dogovorile smo se da se nađemo kod mene i smislimo kako da naša mala čudovišta vratimo kući prije nego ih otkriju roditelji.

Dok sam čekala Anitu vani se smračilo, spremala se oluja. Bljeskale su munje, a onda je nestalo i struje. Sve više sam se bojala, a Mako baš suprotno – ludovao je i skakao po sobi od sreće.

-Meni je baš lijepo u mraku – pjevušio je.

Kada se oluja smirila, Anita se napokon pojavila. Upitala sam Maka kako da ih vratimo kući, a on je objasnio da ih stavimo u kutije s natpisom: Podkrevetni svijet, Ulica straha. Kutije trebamo tri puta okrenuti i oni će otpotovati.

Tako smo i učinile i naša mala čudovišta su nestala kao da ih nije ni bilo. Nije mi bilo žao zbog toga. Koliko god mi u početku bio drag, toliko mi je poslije u Makovom društvu bilo neugodno i strašio me. Anita mi je ispričala da je njezino čudovište stalno bježalo na balkon iako se ona boji visine.

S vremenom bih možda i zaboravila na cijelu priču da me na nju nisu podsjećala crna slova ispisana na zidu ispod moga kreveta: MAKO. Sve više mi se čini da smo Podkrevetni svijet stvorili mi ljudi sami. U njemu žive naša čudovišta, naši strahovi.

Sirene banditi

Luka Štefanuti

1.r. OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
Voditelj: Željka Peraš

Bio je miran dan, a sunce je grijalo baš onako... savršeno. Odlučio sam posjetiti starca Karla kako bih ga poveo u šetnju. Pošto je imao 89 godina, a nije imao svoju obitelj, redovito sam ga posjećivao i pravio mu društvo. Stigao sam i pokucao na njegova vrata, a on je nestrpljivo odgovorio:

-Da?!

Pustio me u kuću, kao i uvijek. Čim sam kročio u sobu, ugledao sam ga i primijetio da drži nekakav ručni sat u ruci rekavši:

- Dobro da si došao. Slušaj pažljivo: za nekoliko minuta sva će se Zemlja tresti, kopno će pucati i sve će pasti u vodu. Uzmi ovaj džepni sat i namjesti ga tako što ćeš vratiti vrijeme 7 sati i 7 minuta unatrag. To će značiti da si u pravome vremenu otišao 77 godina unatrag. Zatim pritisni ovaj gumb. Tako ćeš se vratiti u prošlost. Ti trebaš spriječiti Sirene Bandite da preuzmu svijet! Ja sam star i putovanje kroz vrijeme potpuno bi me iscrpilo! A sad idi, dijete! Spasi nas!

U početku sam mislio da starac Karlo lupeta. Ali nekoliko minuta kasnije Zemlja se zaista počela tresti, baš kako je opisao. Počela je pucati, a ja sam brzo pohitao namjestiti sat 7 sati i 7 minuta unazad, kako mi je rekao, te pritisnuo gumb. Stisnuo sam oči, stavio sat oko vrata i za tren se našao u bačvi s ribljim uljem na brodu. Začuo sam neke glasove, a u bačvi je smrdjelo gore nego tatine noge nakon sađenja krumpira pa sam morao iskočiti iz nje kako bih uzeo malo daha. Preda mnom je stajalo osmero mlađih mornara. Svi su u mene upirali pištolje i mačeve. Nakon par minuta šutnje, započeo sam razgovor:

- Čekajte, ljudi. Mene je ovdje poslao neki starac da spriječim bandu Sirene Bandite!

- O, ne! Ja se neću petljati s njima! To su čudovišta! - rekao je jedan od mornara, a ja sam ih upitao:

- Čekajte malo! Vi znate tko su oni ili one?!

- Pa, kako da ne?! One napadaju

mornare i zadaju im strah u kosti već stotinama godina! Evo, sve ti piše u ovoj knjizi.

Pružili su mi nekakvu knjigu. Počeo sam čitati, a prva stvar koja je pisala u njoj bila je: NE STAJ IM NA PUT!. Nastavio sam čitati. Pisalo je kako se njihovi ostaci nalaze u drevnom podvodnom gradu Atlantidi, gdje su viđene više puta.

- Idemo u Atlantidu! - uskliknuo sam, a oni su me svi pogledali kao da sam lud.

- To ne postoji! To je samo glupost koju je izmislio neki moreplovac kako ne bi priznao da tamo nije našao ništa! A čak i da postoji, ja ne idem tamо! - odvratio mi je jedan mornar.

- Ti ne trebaš, ali ostali se slažu sa mnom! Jel' tako, ljudi?! - Svi su šutjeli, nitko mi nije ništa odgovorio.

- Pa zar biste radije proveli ostatak života u vodi do grla i radili ono što vam kažu neke sluzave životinje? - i dalje su svi šutjeli.

- Okreći kormilo!- viknuo je onaj isti mornar koji mi je ranije odvratio da su Sirene Banditi glupost. Malopomalo svi su se složili s nama. Došlo je vrijeme da smislimo plan.

Put od Sredozemnog mora do Atlantide trajao je dugo. Trebali smo osigurati i zalihe hrane pa smo se dogovorili da ćemo na Gibraltarskim vratima kupiti hranu. Ali problem je bio u opremi. U 20. stoljeću nije bilo sve one silne napredne opreme kao danas, barem ne na jednom običnom ribarskom brodu. Ipak, imali smo sreću. Dok smo kupovali hranu, upoznali smo

jednu враčaru. S njom smo razmijenili nekoliko svojih bisera za kartu koja je označavala mjesto na kojem se točno nalazi Atlantida i napitak koji nam omogućuje da dišemo pod vodom. No враčara je rekla da budemo oprezni jer taj napitak traje samo sat i pol.

Plan je bio gotov. Svi su svima sve objasnili: najprije će si petero od nas zavezati kamen za nogu kako bismo brže potonuli, a ostatak će posade čuvati brod. Nakon što istražimo cijelu Atlantidu u potrazi za bilo kakvim tragovima, za sat vremena svi ćemo si morati odvezati kamenje kako bismo se digli na površinu. Da je isteklo vrijeme, trebali smo znati po tome što će oni koji su ostali na površini proliti žutu boju u more.

Došli smo do mjeseta označenog na karti. Svi smo bili spremni. Kamenje je bilo zavezano za naše noge. Popili smo napitak, a kad je počeo djelovati, bacili smo se u more. Kako sam padao dublje, bivalo je sve tamnije. Napokon sam stigao do dna, uzeo kamen u ruke i počeo hodati po morskom dnu. Pijesak mi je prolazio kroz prste i sve je bilo lijepo dok nisam udario u nešto tvrdo. Bila je to velika ploča na kojoj je bila nacrtana sirena. Uz nju su stajali nekakva vilica, krug i lančić na kojemu su bile nacrtane ljske. Sve se to nalazilo iznad velikog crteža sirene na tronu s trozupcem, lančićem i kuglom u ruci. Ona je vilica bila trozubac.

Njihov je plan (mislim na sirene) bio zauzeti svijet, baš kao što je rekao starac Karlo! Nastavio sam dalje i uskoro došao pred ulaz velikog hrama boga Posejdona. Stupovi i kipovi bili su posvuda, a sama pomisao na to koliko me stepenica čeka da se popnem na vrh gdje se nalazi hram bila je suvišna

jer sam to jasno mogao vidjeti ispred sebe. Mislim da mi je to oduzelo najviše vremena, a možda čak ni ne bi da se nisam zadržao gledajući sve one kosture sirena i ljudi. Lubanje su bile posvuda! Kad sam došao na vrh, nisam mogao ne primijetiti veliki natpis na zidu na kojem je pisalo:

Vidim da si trozubac našao koristeći podatke koje sam ti dao. No za magičnu kuglu nisi dovoljno daleko stao. Na velikoj morskoj hridi, u obliku lubanje ljudske, sirenski se posli odvijaju, uz putove uske.

To je zagonetka! I to ona koja je postavljena za sirene! Mi smo usred zagonetke! Piše Vidim da si trozubac našao i Za magičnu kuglu, što znači da su sad u potrazi za magičnom kuglom! I sve lijepo piše! No sve što je lijepo brzo svrši. Nakon što sam pročitao zagonetku, pogledale su me velike, žute oči iz mračnog kuta. Bilo je baš onako... kao iz crtića, no nimalo smiješno. Velika sluzava lignja s trideset redova zuba počela me napadati. Brže-bolje izašao sam iz hrama i primijetio da je more žuto. Nešto me počelo stiskati u grlu, a kamen se nije odvezivao! Velika me lignja lovi, pomalo se gušim... i još me nešto, točnije - neka stvar - počela napadati iz visine! To je to! Priča gotova! Upravo sam potpisao svoju smrtnu presudu! Baš kad sam zaklopio oči, ona me je stvar iz visina snažno uhvatila za ruku i čekala da se lignja približi. Kad se približila naglo me je povukla prema gore, a lignja nije ostala s ničim drugim nego s kamenom u ustima.

Kad sam doplutao na površinu, shvatio sam da je ona stvar što me „napadala“ ustvari bila onaj mornar! I pošto vam dosad nisam ispričao kako

se zvao, to je bilo zato što smo se zbližili tek nakon što me je spasio. Njegovo ime je Aude. On je bio francuski pomorac kojeg su poslali da proda sve što su mu natrpali na brod. Cijela je njegova posada bila iz Francuske: Blaise - prvi časnik, Céleste - drugi časnik, Diodore i Edwige - oni koji dižu jedra, Francine - izviđač, Gilles - kuhan i Hervé - čistač. Objasnio sam im sve o sirenama i njihovim namjerama. Na karti koju sam im pokazao bio je označen mali krug, a na njemu je bila nacrtana lubanja. Krenuli smo tamo.

Put je trajao dugo. Potrošili smo svu hranu, ostalo je samo nekoliko naranči, komad kruha i zastarjele ribe u ulju. Boce s pitkom vodom bile su ispijene do zadnje kapi. Aude je počeo pretvarati slanu, morsk u vodu u pitku vodu isparavanjem, ali to je bilo tek nekoliko kapljica na dan. Nakon dugih deset dana vrućine i gladi, napokon je počela kiša. To je bilo zato što smo išli sve sjevernije. Bili smo sretni i svi smo odmah počeli stavlјati prazne posude na palubu kako bi se napunile kišnicom. Sve je bilo dobro dok nismo zapeli u oluji, ali ta je oluja počela dosta naglo. Samo se pojavio veliki val, a tada je sve otišlo pod vodu, doslovno! Brzo smo spustili jedra i spremili sve stvari ispod palube. Nakon toga nešto je počelo udarati u brod! Gilles, naš kuhan, spustio se ispod palube kako bi bio što se zbiva. Uskoro je užviknuo:

- Danas imamo večeru!

To nije bila večera, već vođa bande Sirena Bandita! Imala je trozubac i kuglu, a jedino što joj je nedostajalo bio je lančić. Svi smo se spustili dolje, ali bilo je prekasno. Ona je držala lubanju kuvara Gillesa i lizala prste. Brod je pomalo tonuo, a ona je svojim

repom gmizala po drvenom brodskom podu, kao zmija. Ja sam bio zadnji i, čim sam ušao, pogledala me je sjajnim očima. Zastala je tako na trenutak, a onda je „dogmizala“ do mene, uhvatila me svojim ljigavim šakama i plivaćom kožicom za majicu te rekla:

- Ne pokušavajte nas zaustaviti.

Rekla je to tako ozbiljno i mirno, ali opet opasno i puno mržnje. Pokazala je prstom na nas i naredila drugim sirenama da napadnu. Imali su mačeve od kostiju i kopinja od zubi morskog psa. Aude mi je rekao da se sakrijem u bačvu s ribljim uljem dok se oni bore. Naravno da se nisam slagao, ali poslušao sam ga zato jer takve stvari nikad ne završe dobro u filmovima. Dok sam se skrивao u bačvi, u jednom je trenutku netko prepolovio bačvu na pola - ravno mačem pokraj mog nosa. Bila je to ona! Glavna Sirena Bandit ili - kako su je drugi nazivali - Charon. Zgrabila me za ruku. Ali Aude je to video, što mu je odvratilo pažnju, pa me je usred borbe zgrabio za drugu ruku i mačem zasjekao Charonin rep. Ipak, to ga je koštalo jer je dobio dobru posjekotinu na obrazu. Charon je otišla u vodu i poviknula:

- Donesite mi njega! Onoga koji ima ogrlicu!

Pogledao sam na svoj sat. I na njemu su na stražnjoj strani bile urezane ljske, kao i na onom kamenu u Atlantidi. Predao sam ga Audeu da ga čuva dok su mene otimale Sirene Banditi. Sirene su me vukle ispod vode tako da sam se onesvijestio negdje na pola puta. Kad sam se osvijestio, primijetio sam da sam u pećini u onoj hridi. Nasred prostora stajala je hrpa

zlata, a na toj hrpi zlata nalazio se tron Charonin tron. Oni uski prolazi u zagonetki bile su pukotine u kamenu, njih je bilo posvuda. Charon su njene sluge dodale trozubac i magičnu kuglu, a onda su i mene doveli bliže njoj. Kad sam se približio, Charon je poludjela:

- Donijele ste mi dječaka bez ogrlice! Ne, ne, ne! NE! NEEEEE!

Čini se da je prošlo dugo vremena otkad su me oteli, zato jer su odmah nakon toga došli Aude i njegova posada.

- Pustite dječaka na miru! - uzviknuo je Aude.

Ubrzo je počela borba, a Charon je opet izvela onaj sjajni pogled, samo ovoga puta na Audeu.

- Na njega! - naredila je drugim sirenama.

Jedna je sirena išla ravno na mene i ja sam zgrabio prvo što mi je palo pod ruku, neko kopanje. Stisnuo sam oči i držao kopanje ispred sebe. Taj osjećaj... kad mi je njena krv dotakla ruke... ta moć i taj ponos... to me potaknulo da postanem hrabriji i snažniji. Ubrzo sam se počeo boriti sa svime što je bilo ispred mene. Charon je krenula k Audeu i otrgla mu sat s vrata. „Odgmizala“ je do svog trona i počela se dizati u zrak kroz rupu u stropu velike hridi u kojoj smo se nalazili. Otrčao sam prema njoj, ali ona je već bila visoko... samo mi se nasmijala onako... zlo. Munje i gromovi počeli su udarati svugdje. Svi su gledali u čudu, a sirenne su se smijale kao hijene, pogotovo Charon. Počela je jaka oluja, nitko nije ništa poduzimao, samo su gledali. Odjednom je oluja lagano

počela popuštati. Charon se počela sušiti i pretvarati u prah, a sat, trozubac i kugla su se otopili. Sve su druge sirene izgorjele na suncu. Jedino što je ostalo bila je poruka u kojoj je pisalo:

Ja sam, Karlo. Želim ti reći da sat nije bio pravi, ja sam urezao ljeske. Želim ti reći da, kad se vratиш, mene više neće biti. Putovanje kroz vrijeme me je iscrpilo. Kad se vratиш kući, idi u moju kuću i iza slike na prvoj polici naći ćeš pravu ogrlicu i mjesto gdje ćeš ju sakriti. Želim ti poručiti da je vrijeme iluzija i da se ponavlja, zato moraš nastaviti ovaj lanac jer ista sudbina čeka tebe.

Au revoir!

Sve je napokon jasno! Starac Karlo nije Karlo već – ja! On je ja u budućnosti zato jer se vrijeme ponavlja, a sirene neće odustati. Zato moram ići u budućnost i proslijediti budućeg sebe kao što je mene prošli ja - Karlo. Kad je mislio da ga je putovanje kroz vrijeme iscrpilo, to je bilo zato što sam budući ja putovao i tako iscrpio njegovo tijelo.

Vratio sam se 77 godina unatrag, Karlo ima 89 godina, a $89 - 77 = 12$! To znači da je i on to radio u mojim godinama, a i svi će drugi ja to nastaviti.

Oprostio sam se sa svom posadom, no utješio sam ih da će budućim njima doći budući ja. Iako sam ih time samo zbrunio. Vratio sam se kući. Mama mi je rekla da je starac Karlo umro, no mene to nije nimalo uzdrmalo. Imao sam nova saznanja. Ubrzo sam otišao u njegovu, točnije, svoju kuću. Uglavnom, pogledao sam poleđinu slike na kojoj sam bio ja. Ali, na njoj je pisao datum: 30. 6. 1939. godine. To je samo potvrdilo moju teoriju! Iza slike nalazili su se ogrlica i mjesto na koje sam ju trebao sakriti, ali to vam neću reći jer, ako padne u krive ruke, svi ćemo se utopiti.

Svatko ima svoju sudbinu, a moja je da vremensko-lančanim pustolovinama i događajima zaustavim bandu zvanu Sirene Banditi da zauzmu svijet.

Molimo, ne hranite vodorige

Patricia Kefelja

4.r. Prva gimnazija Varaždin, Varaždin
Voditelj: prof. Tajana Ruža

Sunce prži. Nastavit će pržiti sljedeća četiri sata. Zemlja je surovo lijepa u svom užasu. Golemi komadi užarenog kamena protežu se po pustinji. Na njima se nalaze jednolične mrlje koje se katkad pomaknu pa kamen odjednom oživi. Sunce se sprema na zalazak. Mrlje više nisu dvodimenzionalne. Uzdižu se buljeći u Sunce. To su ljudi. Drukčiji, hladnokrvni. Tijelo im prekrivaju rožnate ljske, a oči su im razrogačene elipsastie šarenice. Nekima su šarenice još uvijek okrugle. To je podsjetnik evolucije... i oni su nekada bili toplokrvni. Sada kada su se konačno ugrijali i dobili potrebnu energiju, okreću se i nestaju pod zemljom. Gusti mrak prekrio je sve. Slijedi četverosatna noć. Zemlja je bez Mjeseca, godina je 3400-ta.

*

Na prvoj razini ispod zemlje razvili su se Hladnokrvni. Svaki od njih točno zna koji mu je zadatak, kojoj razini trenutno pripada. Ako i postoje iznimke, golemo biološko računalo spojeno na svakoga od njih, upozorava ih i usmjerava. Sve je savršeno uređeno. Sve izvrsno funkcioniра. Na

čelu evoluirane vrste njihov je vođa Čisti. Zna sve o svima. Jedini razumije funkcioniranje hijerarhije savršenosti. Jedini posjeduje autorizaciju biološkog računala. On je i jedini svjestan njihove slabosti. Njihova jedina slabost, a ipak i toliko potrebna karika u funkcioniranju njihova života su ljudi – Toplokrvni ljudi. Oni koji nisu uspjeli evoluirati. Podsjetnik su od čega je sve nastalo. Oni im još uvijek trebaju. Unatoč svemu trudu, svemu tehnološkom napretku i svim istraživanjima, nisu uspjeli pronaći način da se reproduciraju bez Toplokrvnih. Njihova buduća djeca mogla su se razvijati samo u maternicama Toplokrvnih majki. Samo tako su se mogli rađati.

*

Četvorica hladnokrvnih spuštaju se liftom.

- Koliko će ih biti danas?
- Četrdeset, pedeset... Kod njih se ništa točno ne zna.

Lift se zaustavlja na trećoj razini ispod zemlje. Hladnokrvni ulaze u hodnik prožet svjetлом punim tjeskobe.

Hodaju nekoliko metara. Zaustavljaju se pred olovnosivim vratima. Prislanjaju svoj identifikacijski kod na njih, pojavljuje se semaforskozelena boja. Vrata se otvaraju. Soba je uznemirujuće velika i hladna. U njoj se nalazi stotinjak kreveta. Na svakom od njih leži žena. Toplokrvna žena. Sve se one previjaju u agoniji i boli, obuzete sablasnim fizičkim rastrojstvom. Tu se rađaju Hladnokrvni.

Oronule zgrade. Propadanje. Razderana, izmrcvarena, sablasna zemlja. Idenični ljudi. Na sredini propadajućeg grada velika fontana. U njezinu središtu četiri sablasne vodoroge. Toplokrvni odišu tjeskobom. Noć je. Prošlo je šezdeset Sunčevih mijena. Vrijeme je za čistke. Dolaze Hladnokrvni. Skeniraju bolesne i stare koji nakon prozivanja ustaju i odlaze u tminu. Bol lebdi nad svime i prožima sve. Skenirani zajedno s Hladnokrvnima odlaze do Baze. Spuštaju se na četvrtu razinu. U bezvučnom hodniku nalaze se istrošene žene treće razine. Žene se pomiču prema kraju hodnika dajući mesta Skeniranima. Međusobno se pogledavaju. Znaju da ih čeka nešto strašno. Akt njihove smrti je tih i brutalan. Lava krvi ispod njihovih tijela nahrupljuje kroz kanale.

Toplokrvni nijemo sjede oko fontane. Čekaju trenutak kada će vodoroge početi rigati krv. Nahranjene su, opet. Sunce prži. Nastavit će pržiti sljedeća četiri sata.

Noć je. Toplokrvni su zaraženi živčanim uzbuđenjem. Hladnokrvni dolaze donoseći svježu vodu i hranu. Ovaj put sa sobom odvode djevojke. Nakon dolaska u Bazu hladnokrvni liječnik ih pregledava, jednu po jednu. One stoje nijeme, gole, prestrašene. Sljedeće godine njihova života imat će

samo jednu svrhu. Njihove maternice bit će dom budućoj hladnokrvnoj djeci.

* * *

Prošlo je šezdeset Sunčevih mijena. Ne dodirujući površinu zemlje, Hladnokrvni putuju svojom letjelicom prema oronulom gradu. Dan je čistki bolesnih i starih. Jedan od Hladnokrvnih je u vozilu. Izlazeći van, ostavio je svoj identifikacijski kod. Nakon što su svi Skenirani zajedno sa svojim kodiranim Hladnokrvnim pratiteljima ušli u letjelicu, vrata se naglo zatvaraju i ostavljaju Hladnokrvnog bez identifikacijskog koda. Oko Hladnokrvnog se formira krug ljudi. Bez ijedne riječi, zajedno s njim u sredini, hodaju prema fontani. Čekaju. Kroz usta četiriju vodoroga potekla je topla krv. Hladnokrvni je u iščekivanju svoje buduće sudbine. Zna da je osuđen na milost i nemilost Toplokrvnih. Očekuje svoju smrt. Umjesto toga, začuje jecajući glas koji preklinje:

- Molimo, ne hranite vodoroge!

U Hladnokrvnom se nešto prelama. Njegove elipsaste šarenice poprimaju okrugli oblik.

Sunce prži. Nastavit će pržiti sljedeća četiri sata.

Nebo posljednjeg dana

Iva Škorićić, 8.a, OŠ August Cesarec, Ivankovo

Čudovište ispod kreveta

učenici 2.a razreda, OŠ Fran Galović, Zagreb

Plutajući grad

Ana Pavlović, 8.r., O.Š. August Cesarec, Ivankovo

Pogled iz mog svemirskog broda

Nina Radović, 3.b, OŠ Pehljin, Rijeka

Ljubimac na dalekoj planeti

Ema Živoder

1.r. OŠ Dragutina Domjanića, Sveti Ivan Zelina
Voditelj: Željka Peraš

Zovem se Kamenica. Živim na planeti koja je daleko od Zemlje. Od zemaljskih devojčica najviše se razlikujem po krugovima koji me okružuju i koji mijenjaju boju kao i moje misli.

Naše planete su slične ali mi više vodimo brigu o prirodi. Gradovi su nam puni bilja, a vozila pokrećemo samo svojom snagom i pedalama. I što je najvažnije, dinosauri na našoj planeti nisu izumrli. Nisu narasli veliki kao na Zemlji i držimo ih kao kućne ljubimce. Neki se čak glasaju lajanjem ili mijaukanjem poput zemaljskih pasa i mačaka.

Šetala sam jednom gradom i naišla na dinosaurotrgovinu. Već dugo želim dinosaure za kućnog ljubimca.

Ušla sam i pozdravila. Odabrala sam slatkog malog dinosaura koji me proučavao. Prodavačica mi je dala uzicu pa sam ga povela kući.

U početku sam ga se pomalo bojala, a i on je režao na mene jer sam

mu bila nepoznata. Navikavali smo se jedan na drugoga sve dok nije pao mrak.

U mrkloj noći, kad sam već zaspala, osjetila sam da me netko liže. To je bio on, moj dinosaur!

Od tada ga se više nisam bojala. Znala sam da sam ga pripitomila. Ujutro sam mu dala vode i nahranila ga. Nazvala sam ga Čupko Perko po čuperku na vrhu glave.

Od tada smo živjeli sretno. I danas nas možete vidjeti kako šećemo gradom, parkovima i kraj dinosaurotrgovine.

Nije šljiva za sve kriva...

Petar Vođinac

7.r. OŠ Josip Kozarac, Slavonski Šamac
Voditelj: prof. Josip Galović

Svitalo je lijepo proljetno jutro okupano slavonskim toplim Sunčevim zrakama. Grančice ocvalih voćaka bljeskale su sitnim biserčićima rosnih kapi i ljeskale se na svjetlosti koja dopiraše iz čudnih nebeskih boja. Bijahu to ljubičasta i žuta pomiješane poput najveštijih slikarskih miksanja. Crkveno zvono polako je dozivalo pospane seljane mojega sela na posao, na njive, oranice, šume i staje. Opet sam kod djeda i bake na praznicima i neizmjerno sam opušten i sretan. Ovdje stanuje carstvo mira, netaknustost prirode i sklad nenarušen bukom, strkom i ispušnim plinovima.

Među prvim ranoraniocima svakako je bio djed Mato. On često probudi i same pijetle koji su budni već u cik zore. No, jutros se i on teško rastao s toplim perjem njegove postelje. Izašavši van na dvorište, okom je prošarao po nebu koje bijaše najčudnije u njegovih 78 godina. Ubrzo je, onako zbumjen, pogledao stari đeram koji se izvrnuo totalno, a iz stoljetnoga bunara šikljala je voda. Koraknuvši prema staji, ugleda dida kako njegova Jagoda i Milka letuckaju.

Bijahu to živahne krvace, koje su uvijek bile za akciju krađe susjedove trave ili šljiva, no da bi letjele, nitko nije pomišljao pa ni sam djed koji ih je u dušu poznavao. Vidjevši da je sve oko njega neobično, pomislio je da ludi.

„Uh, prove ti, nije valjda pokvarena bila rakijica koju sam sinoć kušao u malo većim količinama?“ pitao se djedica. Spretnim i uplašenim korakom potrcao je pozvati baku. „Hajde, Kato, dođi brže van vidjeti kako naše krvace lete, a mislim da i tvoje kokoši i patkice također lebde nad našim šljivikom!“ govorio je sav zadihan baki koja je brzo izletjela iz kuhinje.

Stupivši na prag kuće, ugleda baka svoju salatu, koju je posijala još jesenâs, kako lebdi ponad krova staroga ambara, a iz njega klipovi kukuruza igrali su staro šokačko kolo nad ledinom.

„Joj, Mata moj, pa što se ovo događa? Jesmo mi poludjeli ili, kako bi naš unuk rekao, kao da smo se napušili kakve one lude trave pa

haluciniramo?“ sva u bunilu uhvatila je baka svoga Matu za struk da ne bi i ona odletjela u kolo sada već pomiješanih klipova kukuruza, kokoši, gusaka, i raznoga povrća koje proljeće donosi u bogatoj slavonskoj ravnići.

Njihovi su začuđeni glasovi uletjeli i u moju sobu, protrljah oči onako sneno ili polubudno, ugledah mobitel na stropu moje sobe. Odjeća je izletjela van kroz prozor na kojem se silovito grčio moj najdraži cvijet – plavi zumbul kojega je uz prozor držao stari stalak od mesinga. I moj je laptop odjednom dobio krila, pretvorio se u pticu iz čijeg se kljuna mogla čuti ona poznata „lete ptice, lete avioni...“... Obukoh nekako svoj šorc kojega pronađoh među granama ovcale šljive koja me svako proljetno prazničko jutro budila divnim mirisima božanstvenoga cvijeta koji donosi rodna godina. Čim sam izašao van, neka me čudna sila povukla u zrak, među krošnje starih stoljetnih hrastova i iznad njih, prema crkvenom tornju. I baš tu, na vrhu tornja (naše dječje nedostizne i toliko željene točke) susretoh Jozu i Tunju, svoje najbolje prijatelje koji su poput najizvrsnijih letača lebdjeli združeni s prvim rodama i lastavicama. Ubrzo ugledah i moje najdraže – baku i djeda, letjeli su vrteći se u krug s bakinim kokicama i patkicama, a djed je vikao snažno svojim kravicom bojeći se da će zauvijek odletjeti.

Zanesene čudnim tajnim vihorom kućice su također lepršavo plovile zrakopraznim prostorom igrajući se lovice. Bijaše ovo igra bez granica, igra u kojoj je dominirala zabava pomiješana s velikom količinom straha i nevjericice. Bijaše ovo avantura nad svim avanturama u kojoj je sve moguće, u kojoj su neke naše dječje težnje i želje postale stvarnost. U trenu osjetismo neki čudan mir koji je sipio poput smirenoga potoka bistre vodice, i vratismo se na svoje početno mjesto.

U trenu se nađoh s mojim divnim bakom i djedom na pragu njihove stare lepršave kućice. Oči, uši i sva osjetila dugo su ostala u čudu i nitko se i ne trudiše objasniti ovo čudo koje je u svakidašnji i pomalo učmali život staroga slavonskoga sela unijelo novu dimenziju čudnoga, lijepoga, zanimljivoga i pomalo luckastoga zbivanja. Život je doista izvrstan redatelj jer nam priredi ovakvu božanstvenu predstavu pod nazivom „Obrnuta gravitacija bez kapljice slavonske šljivovice...“.

Asteroidni zatvor

Ana Marija Lončar

4.r. IV. Gimnazija, Zagreb

Voditelj: prof. Marta Zec

Negdje na zvjezdanoj pučini, na mjestu dalekom od očiju javnosti, zaiskri svjetlost nikad prije korištena...

Tjedan dana nakon obavijesti objeguncu iz asteroidnog zatvora, dva su čuvara opet pohitala na mjesto zločina, shvativši da su možda upravo riješili misterij.

„KAKO SAM ZNAO! Eh, da sam se barem ranije sjetio koristiti UV lampu!“ zadere se iznenadeno ljutiti Saturnjanin, nakon što se svijetleća slova pokažu na tamnim zidovima ćelije.

„Ali rekao sam ti da ljudi imaju ultraljubičasti vid! Ovaj čovjek nosio je sumnjivo mnogo limuna u svoju ćeliju, mora da ga je cijedio kako bi dobio tintu“, odvrati drugi čuvare. Nervozno je stiskao zapisnik svojim tankim ručicama, koje su u usporedbi s glomaznim mišićima prvog čuvara izgledale kao suhe grančice. Cijeli bi se zatresao svaki put kada bi ovaj nabildani nešto zaurlikao.

„Ti šutil!“, razdraženo zareži veliki čuvare, „Kako sam ja trebao znati? Svemir je odavno prestao koristiti UV

tehnologiju, prenapredni smo mi za to.“

„Možda je bjegunac baš u tome i video priliku“, potiho zaključi mršavko. „Molim te da mi diktiraš što piše na zidovima, pa ćemo probati shvatiti o čemu se radi.“

Ne znam kakvu si to stvar počinio da te morala zadesiti ova grozna sudba, čovječe, no srećom po tebe završio si baš u ćeliji Fiškafnjak! Pozdrav, lošedošao.

Moje ime nije bitno, bitno je zašto ovdje gulim od godine dvajsjet-petstojedne. Sada mali, nemam pojma koliko vašu klinčadiju tamo dolje na Zemlji uče na satu povijesti, ali naša vrsta je grda od vijeka vjekóva. Ljudi, ma oni su... oni su... kuga, kažem ti!

Nemoj me krivo shvatiti čovječe, ne mislim loše ja o tebi, ali kao tikvasti kriminalac moraš shvatiti da od postanka radimo nereda za koji ne odgovaramo. Nikako, ne, nikako ne.

Naravno, ja svoj kriminal priznajem, ali predugo nam se gleda kroz prste...

Vjerojatno ti sada lete upitnici nad glavom, pa za popunit' rupe u znanju - pričam priču!

Bila naime jednom jedna Zemlja. Pojavio se čovjek. Sletio na Mjesec. Napreduje biološki, tehnološki, ali ne i moralno. Razvija UV vid a teleportacijskom tehnologijom barata kao sušenjem veša na štriku. S time si već upoznat...

Sljedeće što znaš, tvoja zemlja glavni je osuđenik na Međugalaktičkoj konferenciji jer se Netko od tvojih vladajućih nesposobnjakovića odlučio našaliti s tamo Nekoplanetnom vel'kom facom. Naivčina, kažem ja, tko tako olako povjeruje zemaljskim predstavnicima. Pa tko mu kriv što je tako nasjeo. Sve odavde dalje kreće nizbrdo.

Tako, vrludali smo mi Zemljáki amo-tamo i natezali se po Sunčevom i drugim sustavima i sad su gaće nažuljale, jao meni! Stvar zagustila šala popustila presuda izustila.

Goli život ovisio nam je o dobroj volji sučeva, i bili smo toliko blizu tome da budemo svi k'o od šale razneseni, koliko i ja samoubojstvu u ovoj rupčagi. U oba slučaja, kako to obično biva, prevladala je činjenica da sami sebe previše volimo da bismo to dopustili. Stoga slijedi – pogodio si, pametna moja glavico – kompromis!

Kao bahatoj bebi zvečku oduzeli su nam, i zabranili – zamisl, zabranili! – teleportacijsku tehnologiju. Pod uvjetom da damo neku siću i obećanje na mali prstić da ćemo biti dobre male bubice. Možeš li vjerovati? Kakve li drskosti! A tako smo se namučili da vlastitim zaslugama, znojem i suzama baš tu istu tehnologiju ukrademo Marsovcima. Iiiii opet smo spali na

ništicu, nulu, njente na-a.

Kako god bilo, stavljeni bijasmo pod povećalo, a mi lijepo iskoristili tu priliku još više zahuktati odnose. Tipično ljudski. Ne daju nam da budemo napredni pa izvodimo masne proteste po pol' Svetmira. Joj, baš je divlje bilo, luda vremena! Naravno, ja predvodnik cijelog tog đumbusa još tada bio običan zemaljski studioš. I glavna meta svemirske ganjalice, ala dohvatali me, uhvatili jelte.

Sad je godina 32001., i ja još čamim tu. Jer sam htio ljudsku ravnopravnost i naprednost i tehnološku superiornost i totalnu dominaciju Svetmira i slično.

Pih, barem Zemlja još стоји на mjestu, nisu ju razmrvili u preljev za sladoled.

Još.

Zato ti i ja, dragi moj čovječe, imamo limun.

„Dosta je bilo! Mičemo citruse iz kantine, makar svi skorbut dobili!!“ – odjekne hrapava vriska hladnim zatvorskim hodnicima. „Čitaj dalje!“

Naravno, povijest svega ovoga doseže mnogo, mnogo dalje, a kako želim da se dobro upoznaš s anatomijom asteroidnog zatvora u kojemu se nalaziš, morat će ti propovijedati o dalekoj prošlosti.

Kao što i sam vjerojatno znaš, čovječe, nalaziš se na asteroidu S-tipa blizu Zemlje (oko sitnih 300 mil. kilometra) koji se zove 433 Eros. Ne daj da te ime zavara, doduše, ovo je daleko od ljubavne priče.

Prvi asteroidni zatvori vjerojatno su

nastali pojavom prvih međuplanetarnih odnosa, kada je Sunčev sustav bio još mala beba. Tada su, mislim, bili puno rigorozniji uvjeti i veće muke preživljavanja, ma kakav stravičluk, hapsili su sve što se hapsit dalo. Zemlja ovdje stupa na scenu 2001. godine, kada na vrhuncu tadašnje tehnologije na prijelazu u novo desetljeće a bome i stoljeće molim lijepo, šaljemo vanka jednu jedinu blentavu letjeličiću.

Ta bezvezna svemirska kanta za istraživanje dugo je pikirala, špijunirala i zaljubljeno škiljila dok nije skupila hrabrosti doći Erosu na kavu. Vrlo romantično, znam. No, tajni dio operacije toga i prijašnjeg posjeta bio je dostaviti materijale i radnike za gradnju budućeg zatvora, prvog u sklopu Sunčekovog sustava, koji je danas meni poznat pod jedinim prikladnim nazivom... Kutija za Cipele.

Vjeruj mi, kada prvi puta uđeš unutra i udahneš zatvorski zrak i gadne miomirise, shvatit ćeš zašto. O prokletstvo, ljubav ti je ime! Prgava, kvrgava i čvrgava. Baš kao i moj krevet. Radije spavam na podu... eto što ti je žrtva.

Dobra vijest, ako ti fali ljudskog kontakta, a falit će ti kažem, jest da svako toliko presretnemo Zemljinu putanju.

Loša vijest? To je samo dvaput potrisučjeću. Tada dobivamo dostavu.

Oh, zaboravio si da su zatvorski asteroidi također smetlarski asteroidi? Krater u kojem se nalazi Kutija za Cipele do grla je napunjen smećem. Ali zemaljske pošiljke nešto su od čega ovaj zločinački narod ovdje živi! Toliko o nama ljudima, prljavcima koji imaju toliko smeća da ne znaju više kamo će s njime pa zaražavaju

Svemir. A ovdje? Slavlje i fešta, maltene nacionalni blagdan označen na kalendaru kad dođe Djeda Mraz sa svojom vrećom smeća. Ovdje se to vrlo cijeni i sve se dade iskoristiti, nitko ne bira. Nije zatvorskim izvanzemaljcima ništ to teško, osjete smrad dostave prije nego što uopće uđe u orbitu. No uvek nastaje žestoka borba za robu, i oni će se krvavo otimati čak za šteku starih toplojmjera.

Kad već pitaš, generalna higijena je zapravo solidna za jedan smetlišni asteroid. Doduše zidovi se ne peru, stoga ti mogu pisati ovu poruku bez straha da će se izbrisati. Jedina mana su gljivice i vлага koji se potiho uvlače u krevete, te činjenica da s UV vidom ipak primjetiš neke stvari koje zaista, ali zaista nisi htio vidjeti, čitatelju dragi. No naj se obeshrabrić, većina tog su lišajevi... mislim.

Iskreno, ne zove se ova ćelija Fiškafnjak, tako se zove moj jedini cimer. Dobar neki lik ali loš temperament, sto mu brkova. Gundavi medvjedoliki neptunski gmaz kojeg ču besramno iskoristiti u svrhe za koje ćeš saznati kada za to dođe vrijeme (što je za 2-3 minute, ovisno o tvojoj brzini čitanja. Osim ako ne znaš čitati, u tome slučaju kukala mi majka. A bome i tvoja, nema ti spasa).

Fiška se čuvaj, pretežak je karakter za sprijateljiti se. Kada bolje razmislim, ja sam isto, vjerojatno smo zato i kliknuli. Naći ćeš mnoge cimere čije je povjerenje lakše zadobiti, a nadam se da on više neće biti tu kada ti zamijeniš moje mjesto, budući ljudski zatvorenice. Ovdje ćeš naći sve tipične i stereotipične likove, kao:

glavni nasilnik kojem se svi klanjaju i sklanjaju s puta ne bi li kasnije sklanjali svoje zube s poda.

On će te pojest' za gablec ako ga krivo pogledaš u oko, to jest, ako ga pogledaš uopće. Jednostavno osjetiš kada uđe u prostoriju, i ne želiš više biti tamo. Dvaput ti se ne mora reći.

„Vjerojatno misli na Prljavog Denija“, kaže taman i grub glas.

„Da, dižu mi se dlake od same pomisli na tog... tog... ma, uvijek je mjesec lo donosio najgore zatvorenike!“, odgovori ovaj drugi.

...Zatim onaj jedan s tetovažama na licu al' žgoljaav do dva-de, koji se neće ustručavati ucmehati te za koji toplomjer. On uvijek ima svoju neku ekipicu mračnjaka koji čoporativno šute i samo sumnjičavo gledaju okolo, mora da međusobno telepatski razgovaraju ako ikako. Među njima se uvijek nađe novak koji im nije još ni do koljena ali previše se trudi biti u koraku s kul ekipom, pa se često dogodi da izlane glupost, i sljedećeg jutra ga više nema.

Baš tužno.

Ali ne tužnije od onog depresivca što danonoćno lamentira i kontemplira i proklinje prokletno prokletstvo od 'vakog života, ma fučkaš to. Njegova jadikovanja svima će ići na živce dok ga jednog dana ne zatuku u krevetu. Fatalni položaj za fatalni ležaj, kakav mizeran završetak jednog ništavnog malouma. Ne daj da te tuga poždere, čovječe, naučit ćeš se nositi sa svime, ja se nadam.

„Oni huligani s odsjeka &R? Možda, tamo najuspješnije kontroliramo promet dilanja kada imaju malog

cinkaroša. A depresivce ne pamtim, njih zatvor mijenja kao čarape“, promrmlja mrko čuvar.

...O da, možda nećeš primijetiti jer će ti se dotad već ugravirati u mozak, ali melodija onog usnog harmonikaša ide neprestano, i ide...

Muzikaši poput takvog, pod čijom se guzom saviju klupčice po kojima se uvijek natežu, daju nekakvu doslovnu i metaforičnu notu toj ustajaloj atmosferi, ali počet ćeš ih cijeniti tek kad bude prekasno i samo odjednom nestanu s lica asteroida, i nastane muk. Obično ih zamijeni neki nemapojmasti amater bez sluha koji je izludio od suhoće, i osušio od ludosti, ali ostao žilav do bola. Nemoj biti ni takav, na koljenima te molim.

Ipak, najživljiji su oni najtiši, što se samo šćućure u kut i nisu dio niti jedne bande, niti se upliću u ikakva posla ni sa kime. Takvi u cijelom zatvoru jedini imaju cijeli set zuba, jer ih nitko ne dira. E, s takvima se želiš družiti. Prepoznat ćeš ih po opreznim okicama koje se uvijek glancaju dok računaju.

Što se tiče čuvara i portira - samo je jedno važno, a to su dvije stvari: red, rad i disciplina.

Pisao bih ti o još tipova i podtipova zatvorske flore i faune, ali vjerujem da ćeš sam uspjeti pohvatati. Što se mene tiče, ja sam zatvorska luda. Čovjek na Erosu zaista je rijetka pojавa. Treba znati preživjeti, ma vjerujem ja u tebe!

Završio bih priču ovdje, ali gdje je zabava u tome? Dat ću ti ono što želiš jer mi je stalo do tebe, vidiš li kako se žrtvujem? Sve što tražim od tebe je maloprstično obećanje da ćeš izvršiti

zadatak točno onako kako ti ja kažem, kužiš? Dajem ti uputu za bijeg ako ćeš ga izvršiti ovako savršeno kako sam ga ja isplanirao.

Oči dviju spodoba pred zidom teksta razrogače se.

Vjerojatno misliš da zatvorska sudska nije najgora sudska.

Da, dobivaš hranu ovdje, ništa ne moraš raditi i imaš krov nad glavom, ali zatvor je zatvor. Misliš li da je politika jednostavna? Mora da je bilo iznenadenje kada su ti po dolasku produžili život do ne znam koliko, no postat će neugodno kada saznaš da je to iz potpuno drugih razloga. Tajna je bolna, sreća čitateljska, ali čim jednom izadeš na ovaj asteroid više ga nikada zapravo ne napuštaš.

Da, već čujem tvoje zbumjene povike: „Ali zašto bi produžili život zatvorenicima smetlišnog asteroida?!“

Pročitaj tu rečenicu još jednom, ozbiljno se zapitaj.

Naime kada izadeš iz ustanove, ti postaješ vječni rob na prostranstvima smrdljivog i smećem obgrjenog Erosa. To je jedna i jedina sudska koja te čeka, Sizićova muka beskrajna, osim ako ne slušaš ove moje zidne črkarije.

Škripa zuba začuje se od ovog visokog čudovišta lijevo, kojemu su već žile od bijesa iskočile.

„To su najstrože čuvane tajne! Otkud mu takva informacija?“, prosikće inzvazemaljac kroz zube.

A sada, pošto imam samo još jednu stranu zida za ispuniti, prati pozorno jer napisati ću ovo samo jednom.

Sjećaš se Fiška? On je možda piratski gmaz, ali je opet medvjedoliki piratski gmaz. Svako tol'ko othibernira pola trisućjeća, jer mora. Za tu priliku ne krmi u krevetu, nego se smjesti u posebnu spavajuću kapsulu koja se zatvori u strop ćelije. Zamisli to kao luster, ali pre malo nadziran luster iz kojeg grmi hrkanje nosate beštije. E pa, računicom dođeš do točnog trenutka kada se cimerovo spavanje poklopi s dostavom zemaljskog smeća. Ta će ti letjelica ipak trebati da se vratiš doma, jel’.

E pa, hibernirajuća kapsula obavijena je neprobojnim metalom nakon kojeg slijedi par slojeva čvrstog ali fleksi materijala, meni i dan-danas nepoznatog. Mala tajna: jedina slabost tog materijala prvo je otkriće primitivnog čovca: vatra! Aha! Treba ti samo mala iskrica da se taj dio svine i oguli od ostatka stropa k'o banana. To će ti otkrit' rupu kroz koju lijepo odgmižeš u strop (zapamti da se do gor' moš popeti preko kreveta na kat kojeg inače preuzeš kada cimer ovako čmrlji u VIP loži). Trebaš se unaprijed i pripremiti; da čuvari ne primijete rupu, moraš smoci moći doći do nečega što imitira beskrajno tvrd stropni materijal. Shvatil sam da će ona liga koju nam poslužuju petkom u kantini, uz malo sline, doći do približne boje i konzistencije. Želiš djelovati brzo prije nego što se i to počne topiti. Fui.

I tako, kad se zadnji put oprostiš s frendom koji spava snom nepravednika, nikako, ali nikako nemoj rezati ikakve žice povezane s kapsulom! To su većinski one koje

dopremaju kisik i toplinu u kapsulu i cijelu čeliju, te će ikakva šteta na njima upaliti alarme. Osim toga, ne želiš nauditi sada već bivšem cimeru!

Bolje bi bilo da slijediš te žice kroz šupljikavi prostor kojim se one granaju, tu ima svakakvih električnih instalacija ali tvoj cilj je doći do ventilacijskih radijatorskih tunela. Prepuni su mjeđura-skladišta topline i kisika, zemi toga čim više možeš i zaputi se prema reaktoru!

Ako si ikada igrao igru toplo-hladno, ovaj dio proći će bez problema. Osim ako si punašan, jer prilično je klaustrofobično. Ipak – uz jadnu zatvorsklu hranu, ni to ti neće biti prepreka. No znaš kamo trebaš ići, čovječe.

Pravi put je onaj najobraslijii gljivicama i lišajevima, to se na vlagu 'vata kao... pa, gljive i lišajevi. Slijedi toplinu i već ćeš jednom doći do ulaza u reaktorsku prostoriju. Izmigoljiš se kroz ulaz i ta-da!

Najviše zatvoreno beskrajno prostranstvo u koje si ikada kročil, pogled puca visoko gore prema zaobljenim zidovima! Zapravo jedna ogromna pljesnjiva prašuma obrasla svakovrsnom vegetacijom koja okružuje energetsku kapsulu reaktora – najvažniju sastavnicu i srce zatvora - koja kao žila kucavica prolazi posred prostora prema nebesima. Jasno, to te može spržit' u roku špek, ali srećom po nas smrtnike, olakšali su nam put ka izlazu spiralnim stepenicama koje kruže oko samog cjevastog generatora. Svako toliko štenge se nastave na neku tamo platformu. Toplo savjetujem da ne kročiš na te platforme ali tko sam ja da me se sluša? Siroti Štef morao je biti pametnjaković i učiti na teži način pa

su ga proždrle svakakve gamadi koje šunjaju po zidnom grmlju.

Nakon trpomukog pentranja dospjet ćeš u klimatizacijski sustav i zapravo jedan veliki osvježivač zraka. Kao ona mirisna drvca što su prapovijesni ljudi vješali na retrovizore u autolomibima ili tako nešto. Na tvome mjestu bih se pregledao od krpelja i parazita prije ulaska, jer u velikoj cjevastoj grijalicu i kisikalici sve buja abnormalno brzo. Čuo sam legende da je neki vanzemljak koji je pokušao pobjeći, vrmljer je zaboravio na zrno graha koje si je prije pol trisučljeća zgur'o unos za okladu. Kažu da su njegove koščobe još uvijek tamno. Ako skupiš komadičke slagalice možda uspiješ složit' cijelu njegovu raznesenu lubanju!

Suveniri! Jupi!

Šalu na stranu, trik je pogledati u cipelu prije nego što moguće štetocine unutra prerastu tvoju nogu. Stoga je ovaj komad puta najubojitiji, jer je sve što živi tamo fakat gigantsko i želi te vbit'. Mora da je nešto u tom zraku. No ti ne rasteš, ti samo čuvaš živu glavu. Što ti ja mogu.

Ulez na sljedeću i posljednju razinu čuze skužit ćeš po tome što je čišćeno svako trisučljeće i oko otvora još kapa kenjikav mulj i kvaziblato. Odavde do vrha kratera ima vječnost jahanja. Sve nadalje je more smeća, carstvo smeća, smeće posvuda samo smeće. Penji se kroz cijev gore i iskoristi svoje mjeđurne pakete jer je temperatura na površini tek friških -173 °C, a ti želiš po mogućnosti stići dogor' bez siga u nosu.

I tako konačno dolaziš do površine, gdje svim snagama juriš do sletjelice i prokrijumčariš se nutr'. Fige držane, i

na nogama i na rukama, da uspiješ kao ja, da se možemo naći u sljedećem životu i pričati zgode i nezgode iz Kutije za Cipele.

K'o bi rek'o, da će mi nakon dva ipo' trisućljeća ovdje falit ovo mjesto. Samo nogom u guzicu i – Adios!

„Jesi li pohvatao sve, zapisniče?“ programi gromki čuvan na mjestu zločina, na što mu ovaj drugi, još klečući pred zidom, plaho kimne.

Mrcina porijeklom sa Saturna ugasi ručnu UV lampu pod kojom nestanu svjetleća slova po ćeliji, te zamahne njome nasilno po zraku: „Kako se USUĐUJE! Taj... taj prokleti... UUHHH!“.

U žaru bijesa naglo zastane i još jednom dobro pogleda raspadajuće, prastaro pomagalo, zatim svog pomoćnika.

„Odvratno, kako nas je taj primitivac dobio! UV tehnologija odavno je izašla iz uporabe, a ovaj... ovaj... (lice mu se izobliči u gadljiv izraz milijun bora dok škripi zubima) ...č o v J e k, samo nonšalatno dođe sa svojom vatrom, i svojim limunom kojim piše poruke, i... i... GAAAHI!“

Napomena za simboliku:

Temelji za ovu priču bazirani su na stvarnim mjestima i događajima. Reference koje se suptilno pojavljuju u djelu vezane su uz sljedeće:

- 433 Eros stvaran je asteroid, dio asteroidne grupe Amor (u prijevodu Ljubav), 355 mil.km od Zemlje.
- Istraživačka letjelica NEAR (Near Earth Asteroid Rendezvous) Shoemaker također je stvarna.
- Godine 1998. i 2000. Shoemaker je orbitirao grupu Amor, slika točno 69 slika (tee hee), te dva dana prije Valentinova 2001. sletio na Eros, gdje je ostao i dan danas.

Štrkljavi čuvarić za dlaku izbjegne lampu koja je proletjela zrakom i sudarila se o zid ćelije. Povuće se hitro do ulaza sa svojim spiskom i reče: „Mislim da nam bjegunac nameće stav... Budući da je njegovom narodu na Konferenciji oduzeta napredna teleportacijska tehnologija, simbolički nam se osvećuje primitivnim sredstvima...“ Njegov glas znatno se stiša pri kraju rečenice.

Ovaj veliki pogleda svog potrčka i kaže mu: „Pametan si ti, mali. No ništa tu ne možemo, smetlišna letjelica već je odavno napustila našu orbitu i ušla natrag u Zemljinu.“

Uz vrlo oprezan sarkazam u glasu drugi čuvan pričeka pa izjavi: „Hm. I to na desetu trisućljećicu zatvora. Pa sretna nam bila.“

Nastane neugodna tišina povremeno prekinuta hrkanjem Fiškafnjaka i kapanjem ljudske supstance s oguljenog otvora u stropu.

Nulti planet

Gabrijel Krušelj, 3.r. Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Unutarnje čudovište

Antonio Filipović, 3.a, Škola za primjenjenu umjetnost u Rijeci, Rijeka

PANDRSZEK